

ΘΥΜΗΣΗ

Στὸ ξύπνημα τῆς Θύμησης μέσ' στὴ νυχτιὰ τῆς μέθης,
σὲ σένα τρέχω τὶς βραδιὲς τὶς χιονισμένες πάλι,
ἔξω πλατίσκωτα ὄνειρα τὴν πολιτεία τὴν ζώνουν,
καὶ τὸ σκοτάδι ἀπλώνεται σὰν μανιασμένο πάθος!

Τὴν κόμαρά σου κάποιο φῶς τὴν γτύνει μὲ γλυκάδα,
στὸ παραθύρι πὺν ἀλαφριὰ θαμπίδα τὸ σκεπάζει,
σὰν σκίτσο ζωγραφίζεται ἢ πανόμορφη μορφή σου,
κι' ἀκουμπισμένη σκεφτικὴ πάντοτε μὲ προσμένεις.

Μὰ δὲν θαρῶ! καὶ τὸ παλὸ ρολόγι τοῦ σπιτιοῦ μας
Θ' ἀναστενάξει κάποτε μέσα στὸ μεσονύχτι.
Κι' ἂν τοῦ στερονοῦ — σὲ συγκινοῦν τὰ βήματα, διαβάτη,
δὲν θὰ γνωρίσεις στὸν ἀχὸ τὸ διάβα τὸ δικό μου!

.....

(Τὸ παραθύρι ξαφνικὰ σβύστηκεν, στὸ σκοτάδι —
ἴδω οἱ ἀνέμοι κυνηγοῦν τὸ φάντασμα μου τώρα,
καὶ γὰρ τοῦ διείρι ν κυνηγὸς ζητᾶ μέσ' στὴ νύχτα
τῆ Θύμησης σου τὴν πικρὴ δόλοτελα νὰ πνίξω).

K. BAMBAKAZ

ΑΠ' ΤΑ "ΠΑΡΑΠΟΝΕΤΙΚΑ ΧΑΜΟΓΕΛΑ"

(Χαρισμένα τοῦ Λάμπρου Πορφύρα)

1

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΜΥΓΔΑΛΙΑΣ

Τώρα πὺν ἐπάγωσαν μὲ μᾶς τ' ἄλλα δεντροὰ ἀπ' τὸ χιόνι
Καὶ κάποια πένθιμη νυχτιὰ ξαπλώθηκε στὴ γῆς.
Ἦρθα νὰ διώξω τὴν ἐρμὰ πὺν πάλι γιγαντώνει
Καὶ νὰ σκορπίσω πρόσχαρη τὰ ρόδα μᾶς ἀγῆς.

Καὶ σὺ Θνητὲ πὸν ὄλο ζητᾶς νὰ κόψῃς μου τὰ κλώνια,
Χάρου, καὶ ζῆσε ξέγνοιαστος· εἶναι ἡ γιορτὴ τρελλή.
Καὶ πὲ τοῦ ἀγέρα ν' ἀνυμνεῖ τὸν ἐρχομὸ μου αἰώνια,
Ἐπὶ πὸν πνέει καὶ μοῦ μαδᾷ τὴν ἀνθιγὴ στολή.

2

ΜΟΙΡΟΛΟΪ

Τράβα τὴ βάρκα σου παρᾶ στὸ ἐρημικὸ ἀκρογιάλι
Πρὶν σὲ προφτάσει σι' ἀνοιχτὰ τὸ σούρουπο πυκνὸ.
Ὁ λύχνος σου εἶναι ἀδύναμος νὰ σὲ φωτίζει πάλι,
Καὶ μέσ' στὰ νέφη κρούφτηκε τὸ φεγγαράκι ἀχνό.

Σὲ λίγο — ξέρω ἔγω — μπορεῖ, ὁ ἀγέρας νὰ προβάλλῃ
Αἰμόχαρος κυνηγητὴς κυμάτων καὶ πλωτοῦ.
Κι' ἀλλοίμονο τῆς βάρκας σου μέσ' στὴν ἀνεμοζάλη,
Κι' ἀλλοίμονο, φτωχὲ ψορᾷ, τοῦ μαύρου σου γραφοῦ!...

3

ΘΕΡΙΝΟ ΔΕΙΛΙ

Πᾶς στοῦρανοῦ τὴν ἀγκαλιὰ ὁ ἥλιος λιγοθυμᾷ,
Βουνά, ἀκρογιάλια, ντύνονται τὸ χρώμα τῆς ντροπῆς,
Ὁ ἀγέρας μύρα ἀργοσκορπᾷ πὸν ἀπ' τὴς βραγιῆς γυρνᾷ,
Κι' ὄλο κομίζει τὴ βοή τῆς μέρας πᾶς στὴ γῆς.

Μὰ στὸ χινόπωρο Θνητὲ σᾶν βυθιστῆ τὸ Θέρο,
Θὰ γδύσει ὁ ἀγέρας τὴς βραγιῆς, καὶ σᾶν θὰ φτάνει ἐδῶ,
Κι' ἀπ' τὴν ἐρμά του θὰ ζητᾶς νὰ λυτρωθῆς, — τὸ ξέρω —
Μ' ἓνα τραγοῦδι σαρκασμοῦ θὰ κλαίῃ σου τὸ σκοπό.

ΑΡΗΣ ΜΑΚΡΟΧΩΡΙΤΗΣ